

Op Goede Vrijdag staat de kruisiging centraal. Een -dood- stille tijd. Het verraad, de verloochening en de kruisiging. Tussen de stenen liggen zilverlingen als verwijzing naar het verraad. Een kruis van stekelige acaciatakken staat verticaal in het hart. Het hart is gesloten. We richten ons niet meer naar buiten, we zijn naar binnen gericht.

Zijn hart was vast te groot, want de regering,
het geld, de macht en andere groeperingen
hebben hem opgepakt en ergens opgesloten
waar wij dan weer geschrokken op bezoek gingen.

(Couplet 6 uit het gedicht 'de zeven werken van barmhartigheid' van Menno van der Beek)

Als iemand de Waarheid spreekt, komt dat hard aan. We zouden de Waarheid kunnen omarmen, maar lopen er vaak liever voor weg. Of erger nog: we maken Hem voor leugenaar uit. We zien het gebeuren, de dag dat Jezus wordt veroordeeld en gekruisigd. Maar ook nu nog, wijzen we de Waarheid af. Vandaag staan we hier bij stil en keren ons naar binnen. We onderzoeken ons eigen hart. Zijn wij bereid om de Waarheid te horen? Of wijzen we Hem af, zelfs tot in de dood?

